

und Jörgen von dem Fluss herübernehmen. Unter dem Jubel der Bevölkerung
kehren Retter und Errettete ans Ufer zurück. Wieke erzählt die aufregende
Geschichte dieses Tages. Dann begibt sich die Familie des Leuchtturmwäch-
ters in einem Motorsegler zur Insel zurück. Unterwegs holen sie das Segel-
boot mit den beiden Verbrochern ein, das hilflos vor dem Winde einhertrieb.
Da die Flüchtlinge sehen, dass ein Entkommen unmöglich ist, werfen sie die
Kiste mit ihrem Haube ins Meer. Im nächsten Augenblick werden sie über-
wältigt und gefesselt. Dann taucht Jörgen nach der Kiste, um die er im
Wasser einen Stiel entdeckt. So wird das Räubertum der Bank, viele Hun-
derttausende in Gold, doch noch gerettet, und der Leuchtturmwächter er-
hält die Belohnung, welche die Bank ausgesetzt hatte. Er und seine brave
Angehörigen genießen nun mit doppelter Frohen Herzen die Wochen des Fri-
dens und des Glücks, die diesem ersten misserlichen Tage folgen.

Artiselskrabat
Nordisk Films Kompagni.

Katastrofen i Kattegat.

Skuespil i 3 Akter 50 Afdl.

Optaget
af

Nordisk Films
Compagni.

HOVEDPERSONERNE:

Fyrmester Ramm Hr. *Carl Lauritzen*.
Elly, hans Hustru Fru *Else Frølich*.
Georg, deres Søn *Otto Reinwald*.

I sjældent stemningsfulde Billeder fortæller denne Film om Havets evigt skiftende Udtryk i Storm og Stille — om det friske og muntre Sømandsliv ombord i Skonnerten »Hildegard« og om det ensformige Dagligliv ved Fyret, hvor kun Fyrmesteren og hans kække Hustru bor.

Som Fyrmesterens Kone genser vi *Else Frølich*, og ogsaa i denne Rolle sejrer hun over Publikums Hjerte.

Den raske Sømandsgut spilles af den unge *Otto Reinwald*, som vi endnu husker fra »*Det hemmelighedsfulde X*«, hvor han vandt sine første Laurbær og blev verdensberømt sammen med Filmen!

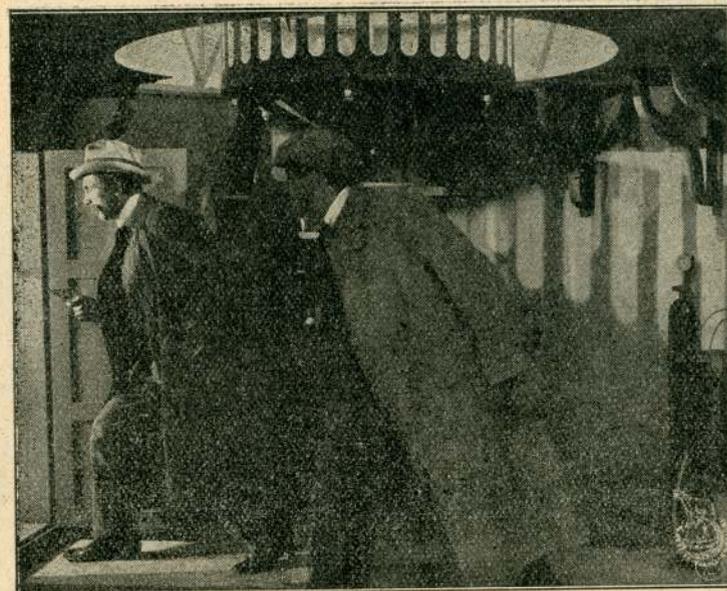

ELSE FRÖLICH.

Paa en af de yderste Holme ligger Fyret, hvis Lysbunder viser Sømanden Vej gennem Indsejlingens Labyrinth af Skær og skjulte Grunde. Fyrmester Ramm og hans Hustru Elly er de eneste Beboere af den lille Ø. Her lever de deres egen lykkelige Tilværelse. En Gang om Dagen anløber Postbaaden den lille Ø og bringer Bud om Begivenhederne udenfor. Men de kæreste Timer tilbringer Mand og Hustru i hinandens Selskab, optaget af at tale om deres Søn, Georg. Han er Skibsdreng ombord paa Skonnerten »Hildegard«, der er paa Vej hjem med en Ladning Sprængstoffer. Forældrene har netop modtaget Brev fra Sønnen med Efterretning om, at »Hildegard« den kommende Nat vil passere Fyret.

Samtidig indløber imidlertid et andet Budskab, der ikke er saa glædeligt. Det er fra Fyrmesterens Søster, der bor paa en af Øerne i Nærheden, og det indeholder Meddelelse om, at Fyrmesterens gamle Moder, som i nogen Tid har ligget alvorlig syg, nu befinder sig svævende mellem Liv og Død. Brevet slutter med en Bøn til Ramm om at komme hurtigst. Maaske bliver det hans sidste Møde med Moderen.

Ramm vægrer sig først ved at lade Elly alene tilbage paa Øen, men hun overtaler ham med alle Midler. Hun er ikke bange, og hun skal nok passe Fyret, medens han er borte. Saaledes overtalt bestemmer Ramm sig endelig til at tage afsted.

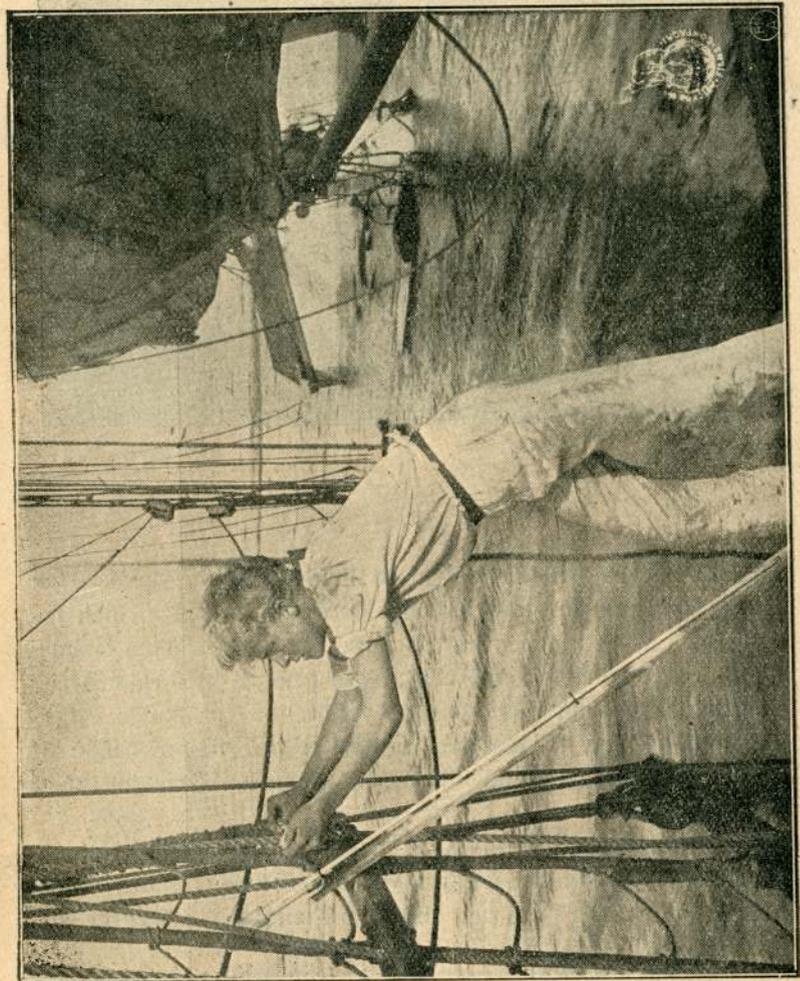
Elly begiver sig imidlertid op i Fyret for at gøre det i Orden til Natten. Pludselig faar hun Øje paa en Sejlbaad, der driver ind mod Land. Brændingen har grebet den og truer med at slynge den ind mod Klipperne. Der er to Mænd ombord, men de synes ikke at have Forstand paa at føre en Baad. Alle de Manøvrer, de i deres Uvidenhed foretager, bidrager blot til at lede Baaden nærmere mod sin Undergang.

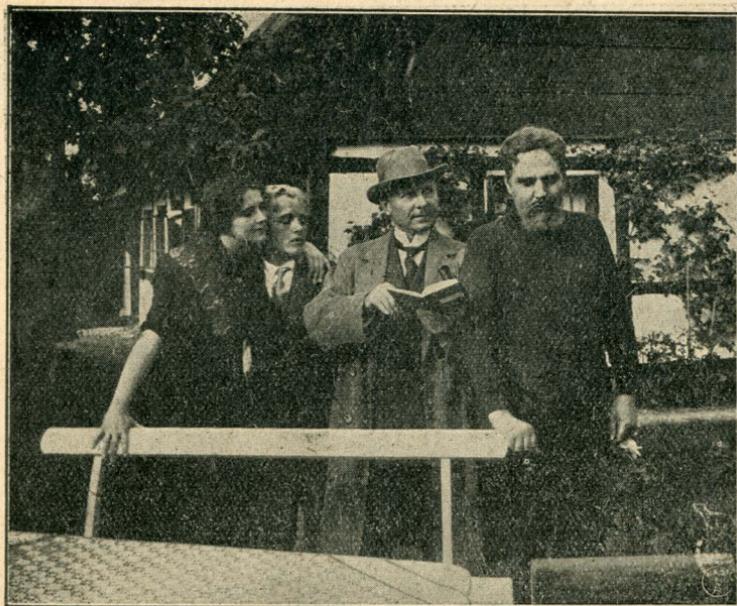
Elly, der har faaet Medlidenhed med de Skibbrudne, skyn-der sig ned til Stranden, og det lykkes hende at faa hjerget Baadens to Passagerer velbeholdne i Land. Ret naturligt vækkes hendes Mistanke til disse to Mænd, der trods Ukyndighed i Sejlads er taget ud paa det aabne Hav i en lille, spinkel Baad. Hendes Mistanke vokser, da hun bemærker Mændenes

Omhu for en tung, firkantet Kasse, der er deres eneste Bage. Saasomt de kan se deres Snit dertil, lister de hen til et Materialskur, hvor Kassen aabnes. Elly, der er fulgt efter, ser da, at Kassen indeholder Penge i Guld og Banknoter. I Avisen, der er kommen samme Dag, læser hun om et Par frække Forbrydere, der har forøvet Indbrud i Nationalbanken og stjaalet en halv Million Kroner, og det oplyses, at Politiet nærer Formodning om, at Forbryderne er flygtet bort i en Sejlbaad, mærket K. 52. Elly overbeviser sig hurtigt om, at den Baad, Forbryderne er kommen sejlede i, netop er den savnede Baad, og hun er nu klar over, hvad det er for Folk, hun har givet Husly.

De to Forbrydere er dog samtidig kommen paa det Rene med, at Elly har konstateret deres Identitet. De følger efter hende op i Fyret, hvor de benytter Lejligheden til at skrue af for Tilførslen af Petroleum, saa at Fyrlanternen maa slukkes, naar der er gaaet en vis Tid. Derefter tvinger de den unge Kone til at ledsage dem ombord i Fyrets Baad og for-

Svømning. Det viser sig hurtigt at være en klog Forholdsregel, thi netop som den sidste Mand velbeholden er halet indenbords i Fiskerbaaden, springer Skibet i Luften, og nogle Sekunder senere er nogle Vragstykker alt, hvad der er tilbage af det før saa prægtige Skib.

Endnu en Opgave staar tilbage at udføre for Fyrmesteren og hans Folk, nemlig at indfange de to Bankrøvere, som rimeligvis ellers i de kommende Dage vil gøre Farvandet mellem Hølmene usikkert. Det er ikke vanskeligt at indhente dem, thi hjælpeløse driver de om for Vind og Vøve. Snart er de bastet og bundet, og i Triumf føres de til den nærmeste Politimyndighed.

Men Historien faar et før Fyrmesteren og hans Familie saare behageligt Efterspil. Nogle Dage senere faar Fyret nemlig Besøg af en Udsending fra Nationalbanken, der overrækker Fyrmesteren en Sparekassebog, hvorpaa indestaar 10,000 Kroner — Bankens Belønning til Fyrmesteren og hans Hustru for at have paagrebet de to Bankrøvere.

K a t a s t r o f e n v e d B l i n k f y r e t .

Personerne:

Ramm, FyrmesterHerr Carl Lauritzen
Elly, hans HustruFru Eise Frölich
Georg, deres Søn.....Otto Reinwald.

Paa en af de yderste Holme ligger Fyret, hvis Lysbundter viser Sømanden Vej gennem Indsejlingens Labyrinth af Skær og skjulte Grunde. Fyrmester Ramm og hans Hustru Elly er de eneste Beboere af den lille Ø. Her lever de deres egen, lykkelige Tilværelse. En Gang om Dagen anløber Postbaaden den lille Ø og bringer Bud om Begivenhederne udenfor. Men de kæreste Timer tilbringer Mand og Hustru i hinandens Selskab, optaget af at tale om deres Søn, Georg. Han er Skibsdreng ombord paa Skonnerten "Hildegard", der er paa Vej hjem med en Ladning Sprængstoffer. Foreldrene har netop modtaget Brev fra Sønnen med Efterretning om, at "Hildegard" den kommende Nat vil passere Fyret.

Samtidig indløber imidlertid et andet Budskab, der ikke er saa glædeligt. Det er fra Fyrmesterens *Søster*, der bor paa en af Øerne i Nærheden, og det indeholder Meddelelse om, at Fyrmesterens gamle Moder, som i nogen Tid har ligget alvorlig syg, nu befinder sig svævende mellem Liv og Død. Brevet slutter med en Bøn til Ramm om at komme hurtigst. Maaske bliver det hans sidste Møde med Moderen.

Ramm vægrer sig først ved at lade Elly alene tilbage paa Øen, men hun overtaler ham med alle Midler. Hun er ikke bange, og hun skal nok passe Fyret, medens han er borte. Saaledes overtalt bestemmer Ramm sig endelig til at tage afsted.

Elly begiver sig imidlertid op i Fyret for at gøre det i Orden til Natten. Pludselig faar hun Øje paa en Sejlbaad, der driver ind mod Land. Brændingen har grebet den og truer med at slynge den ind mod Klipperne. Der er to Mand ombord, men de synes ikke at have Forstand paa at føre en Baad. Alle de Manøvrer, de i deres Uvidenhed

føretager, bidrager blot til at lede Baaden nærmere mod sin Undergang.

Elly, der har faaet Medlidenhed med de Skibbrudne skynder sig ned til Stranden, og det lykkes hende at faa bjerget Baadens to Passagerer velbeholdne i Land. Ret naturligt vækkes hendes Mistanke til disse to Mænd, der trods Ukyndighed i Sejlads, er taget ud paa det aabne Hav i en lille, spinkel Baad. Hendes Mistanke vokser, da hun bemærker Mandenes Omhu for en tung, firekantet Kasse, der er deres eneste Bagage. Saasnart de kan se deres Snit dertil, lister de hen til et Materialskur, hvor Kassen aabnes. Elly, der er fulgt efter, ser da, at Kassen indeholder Penge i Guld og Banknoter. I Avisen, der er kommen samme Dag, læser hun om et Par frække Forbrydere, der har forevret Indbrud i Nationalbanken og stjaalet en halv Million Kroner, og det oplyses, at Politiet nærer Formodning om, at Forbryderne er flygtet bort i en Sejlbaad, mærket K.52. Elly overbeviser sig hurtigt om, at den Baad, Forbryderne er kommen sejlede i, netop er den savnede Baad, og hun er nu klar over, hvad det er for Folk, hun har givet Husly.

De to Forbrydere er dog samtidig kommen paa det Rene med, at Elly har konstateret deres Identitet. De følger efter hende op i Fyret, hvor de benytter Lejligheden til at skrue af for Tilførslen af Petroleum, saa at Fyrlanternen maa slukkes, naar der er gaaet en vis Tid. Derefter tvinger de den unge Kone til at ledsage dem ombord i Fyrets Baad og forlanger, at hun skal sejle dem til den nærmeste Havn. Hun lader, som om hun gaar ind paa deres Forlangende, men fører dem i Virkeligheden ind til nogle øde og ubeboede Holme, hvor det er hendes Hensigt at lokke dem til at forlade Baaden, hvorefter hun selv vil sejle videre for at tilkalde Politi. De opdager dog i Tide hendes Forsæt og tvinger til Straf hende til at gaa i Land, hvorefter de uden Barmhertighed sejler deres Vej.

Mørket er imidlertid faldet paa. Det er i denne Nat, at

Georg ombord paa "Hildegard" vil passere Forældrenes Hjem. Men Lanternen i Fyret er slukket. Kaptajnen raadfører sig med Georg;

hvorfor er Fyret ikke synlig? Mon Skibet er drevet ud af Kurs? Kaptajnen, der ved, at han befinder sig i et saare farligt Farvand, overvejer netop at ligge stille og oppebie Dagens Frembrud, da en heftig Rystelse mærkes. Skibet er stødt paa Grund og er allerede i Færd med at synke. Saa hurtigt det lader sig gøre, sendes Signalketter til Vejrs. Som lysende Pile glider de op mod den mørke Nattehimmel, og bringer Bud til Kystens Fiskere om Venner og Kammerater, der er i Havsnød.

Paa den Ø, hvor Fyrmester Ramm er i Besøg, bliver man først opmærksom paa den grundstødte Bark. Alle Mænd kaldes til Baadene. Fyrmester Ramm overtager Kommandoen, og raske Aaretag bringer hurtigt Hjælpen ud til det synkende Skibs Besætning.

Medens dette er gaaet for sig, har Elly af ilanddrevne Vragstumper bygget en Flaade, ved Hjælp af hvilken det lykkes hende at komme bort fra de øde Holme. Strømmen fører hende ud paa Havet men til alt Held saa tæt forbi "Hildegard", at Mandskabet ombord paa denne faar Øje paa den drivende Flaade. Resolut kaster Georg sig i Søen og svømmer Moderen til Hjælp.

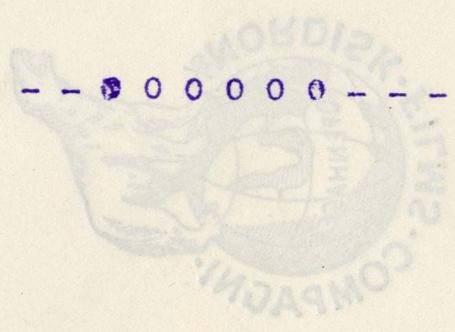
Af Frygt for at Sprængstofladningen i "Hildegard"s Lastrum skal eksplodere, er Skibets Besætning sprunget over Bord, da Fiskerbaaden er saa nær, at de kan naa den ved Svømning. Det viser sig hurtigt at være en klog Forholdsregel, thi netop som den sidste Mand velbeholden er halet indenbords i Fiskerbaaden, springer Skibet i Luften, og nogle Sekunder senere er nogle Vragstykker alt, hvad der er tilbage af det før saa prægtige Skib.

Endnu en Opgave staar tilbage at udføre for Fyrmesteren og hans Folk, nemlig at indfange de to Bankrøvere, som rimeligvis ellers i de kommende Dage vil gøre Farvandet mellem Øerne usikkert. Det er

ikke vanskeligt at indhente dem, thi hjælpeløse driver de om for Vind og Vove. Snart er de bastet og bundet, og i Triumf føres de til den nærmeste Politimyndighed.

Men Historien faar et for Fyrmesteren og hans Familie saare behageligt Efterspil. Nogle Dage senere faar Fyret nemlig Besøg af en Udsending fra Nationalbanken, der overrækker Fyrmesteren en Sparekassebog, hvorpaa indestaar 10.000 Kroner - Bankens Belønning til Fyrmesteren og hans Hustru for at have paagrebet de to Bankrøvere.

----- 0 0 0 0 0 -----

ikke vanskeligt at indhente dem, thi hjælpelese driver de om for vind
 og Vove. Sært er de baret og bundet, og i Trindt fører de til
 den nærmeste Politistandighed.

Men Historien lærer et for Fyrmeisteren og hans Familie saare
 behageligt Eitersgill. Nogle Dage senere lærer Fyret nemlig Besag af
 en Udending fra Nationalbanken, der overrækker Fyrmeisteren en
 Sparkekassebeholdning, hvorpaa indbetales 10.000 Kroner - Bankens Belønning
 til Fyrmeisteren og hans Hustru for at have gaaet paa de to Bankrovere.

Die Leuchtturmkatastrophe.

Drama in drei Akten.

Personen:

Pidder Groth, Leuchtturmwächter.....Herr Carl Lauritzen.
 Wiebke, seine Frau.....Frau Else Frölich.
 Jörgen, beider Sohn.....Otto Reinwald.

Auf einer einsamen Insel mitten im Meer liegt der Leuchtturm, dessen Blinkfeuer Pidder Groth und seine Frau Wiebke besorgt. Jörgen, beider, Sohn hat seine erste Ausfahrt als Schiffsjunge der Hildegard unternommen, befindet sich aber nun nach langen Monaten auf der Heimreise. Seine sehnsüchtigen Gedanken fliegen dem Schiff voraus, und er schreibt seinen Eltern, dass er des Nachts, wenn die "Hildegard" den Leuchtturm passieren wird, Deckwache halten wird, um Ausschau zu halten nach dem Feuer, unter dessen mildem Schein er seine Jugend verlebt hat. Am Morgen dieses Tages wird der Leuchtturmwächter an das Sterbebett seiner alten Mutter gerufen. Er verlässt die Insel mit dem Postboot, nachdem er das Leuchtfeuer der treuen Obhut seiner Frau empfohlen hat. Bald nach seiner Abfahrt bezieht sich der Himmel, und ein Sturm rast mit wilder Gewalt über das Meer, die Wogen vor dem Deich der kleinen Insel hoch auftürmend. Mitten im Tosen der Brandung entdeckt Wiebke ein kleines Segelboot, dessen Insassen vergebens die Landung versuchen. Jeden Augenblick muss die kleine Nusschale, gegen ein Riff geworfen, zerschmettern. Wiebke eilt sofort zum Steg herab und bringt den Schiffbrüchigen Hilfe, die tiefend vor Nässe in ihrem warmen Zimmer ein Obdach erhalten. Die beiden Fremden haben aus dem Boote eine Anzahl kleiner Säcke in einem schweren, eisenbeschlagenen Kasten mitgebracht, die sie nun heimlich im Geräteschuppen zu verbergen trachten. Wiebke belauscht sie dabei und entdeckt, dass die Säcke Goldmünzen enthalten. Die Geretteten müssen mit den Bankräubern identisch sein, von deren Flucht im Segelboot die Morgenzeitung berichtete. Wiebke eilt noch einmal

zum Steg herab und entziffert an der Bordwand des sinkenden Bootes die Zeichen! Es sind die gleichen, welche die Notiz in der Zeitung erwähnt. Kein Zweifel ist mehr möglich. Sie hat zwei Verbrecher vor dem Ertrinken bewahrt und befindet sich völlig schutzlos mit ihnen auf der einsamen Insel! Während sie noch ^{nach} einem Ausweg sucht, bemerkt sie, dass die Diebe sie von der Höhe des Leuchtturms aus beobachten. Schnell entschlossen steigt sie hinauf und verriegelt hinter ihnen die Tür. Dann kehrt sie zum Strande zurück und macht das Segelboot flott, das zur Leuchtturminsel gehört. Allein die Männer kommen ihr mit dem Mut der Verzweiflung zuvor. Sie lassen sich am Seil vom Turm herab, überwältigen die Frau und zwingen sie, ihnen ins Boot zu folgen. Auch die Kiste, welche das geraubte Gut enthält, wird im Kahn verstaut. Vom Winde gepeitscht fliegt das Fahrzeug über das Meer. Noch erhellt das Blinkfeuer die Schaumkämme der Wogen. Plötzlich jedoch erlischt das Licht. Ehe sie den Leuchtturm verliessen, haben die Verbrecher die Belichtungsanlagen im Leuchtturm zerstört. Eine furchtbare Angst bemächtigt sich Wiebkes. Sie denkt an das Schiff ihres Jungen, das heute heimkehren soll und seinen Weg im Dunkel nicht finden, vielleicht gar auf ein Riff fahren wird. Von nun an ist sie entschlossen, ihr Leben zu wagen, um zum Leuchtturm zurückzugelangen. Sie versucht es zunächst mit einer List, indem sie das Boot, dessen Steuerung die unkundigen Männer ihr anvertraut haben, an den Strand einer Hallig führt. Allein ihre Feinde durchschauen sie. Sie stossen die Frau über Bord und setzen die Fahrt allein fort. Zunächst sinkt Wiebke, tief entmutigt, am Saume des Wassers nieder. Als jedoch ihre Blicke auf die vielen angeschwemmten Bohlen fallen die das Meer ans Land gespült hat, rafft sie sich wieder empor. Mit Hilfe eines Stricks, den sie zwischen den Latten findet, baut sie ein Floss und vertraut sich ihm an, ein leichteres Brett als Ruder benutzend.

Inzwischen hat die "Hildegard" sich der Insel genähert. Umsonst schaut Jörgen nach dem Leuchtturm aus. Schwarze, undurchdringliche Nacht

3.

lagert über dem Meer, dessen Brausen in dieser Finsternis doppelt unheimlich und drohend an das Ohr des verwirrten Knaben dringt. Auch der Steuermann erklärt schliesslich, den Kurs verloren haben zu müssen. Noch eine kurze Weile - dann durchbebt ein dumpfer Stoss den zitternden Leib des Schiffes. Es bewegt sich nicht mehr, aber das Riff, das es unklammert hält, hat ein furchtbares Loch in seine Flanke gerissen, durch das das Wasser unaufhörlich quillt. Die Pumpe tritt in Tätigkeit. Allein wie sehr sich auch die Matrosen bemühen, die Brigg über Wasser zu halten, die Elemente sind stärker als sie. Das Schiff sinkt zusehends und neigt sich dabei immer mehr zur Seite.

Um das Unglück voll zu machen, besteht die Ladung der "Hildegard" aus Explosivstoffen, so dass jeden Augenblick eine furchterliche Katastrophe zu erwarten ist. Nachdem die Mannschaft daher, scheinbar vergeblich, die Notflagge gehisst und Signalraketen in die Luft gesandt hat, springen die Matrosen ins Meer.

Auch Jörgen hat sich furchtlos in die Tiefe hinabgeworfen. Nun taucht er empor und rudert mit kräftigen Stössen dorthin, wo er Land vermutet. Da hebt sich nicht weit von ihm ein dunkler Gegenstand über die Fluten. Es ist wahrhaftig ein Floss, und eine Frauengestalt darauf, die ihm winkt. Wenige Augenblicke darauf liegt Jörgen in den Armen seiner Mutter, vorläufig wenigstens in Sicherheit.

Im nahen Hafen hat man unterdessen das Erlöschen des Leuchtturmfeuers und bald darauf die Notsignale des untergehenden Schiffes bemerkt. Mit dieser Hiobspost wird Pidder Groth von dem Totenbett seiner Mutter fortgerufen. Er erkennt sofort die ganze Grösse des Unglücks und bemannt ein Boot mit den tüchtigsten Seeleuten. Durch die Brandung und das sturmgepeitschte Meer wird das Rettungsboot vorwärtsgetrieben und kommt zur rechten Zeit, um die allmählich ermattenden Matrosen zu bergen und Wiebke

4.

und Jörgen von dem Floss herüberzunehmen. Unter dem Jubel der Bevölkerung kehren Retter und Errettete ans Ufer zurück. Wiebke erzählt die aufregende Geschichte dieses Tages. Dann begibt sich die Familie des Leuchtturmwächters in einem Motorsegler zur Insel zurück. Unterwegs holen sie das Segelboot mit den beiden Verbrechern ein, das hilflos vor dem Winde einhertreibt. Da die Flüchtlinge sehen, dass ein Entkommen unmöglich ist, werfen sie die Kiste mit ihrem Raube ins Meer. Im nächsten Augenblick werden sie (g) überwältigt und gefesselt. Dann taucht Jörgen nach der Kiste, um die er im Wasser einen Strick schlingt. So wird das Eigentum der Bank, viele Hunderttausende in Gold, doch noch gerettet, und der Leuchtturmwächter erhält die Belohnung, welche die Bank ausgesetzt hatte. Er und seine braven Angehörigen geniessen nun mit doppelt frohem Herzen die Wochen des Friedens und des Glücks, die diesem ereignisreichen Tage folgen.

L a c a t a s t r o p h e p r è s d u p h a r e .

Personnages:

Rameau, gardien du phare . . . M. Carl Lauritzen
Marie, sa femme. Mme Else Frölich.
Georges, leur fils, mousse à
bord du "Hildegard". . . Otto Reinwald.

Sur un *lot* éloigné un phare est situé, dont la lumière montre au marin la route qu'il faut prendre à travers la labyrinthe des brisants de l'entrée. Le gardien du phare nommé Rameau, et sa femme Marie sont les habitants uniques de ce petit îlot. Ils passent ici une vie heureuse. Une fois par jour le bateau-poste touche à la petite île apportant des nouvelles du dehors.

Le gardien du phare et sa femme parlent souvent avec joie de leur fils Georges, qui est mousse à bord du "Hildegard" retournant avec une cargaison de matières explosives. Les parents viennent de recevoir une lettre du fils, annonçant que "Hildegard" passera sous le phare dans la nuit suivante.

En même temps ils reçoivent une autre nouvelle, mais celle-ci bien triste, de la soeur du gardien du phare qui habite une des îles voisines. Elle écrit, que la vieille mère du gardien du phare est très malade, et elle lui demande de venir immédiatement pour voir sa mère pour la dernière fois. Rameau refuse de quitter Marie, mais elle le persuade enfin de partir, affirmant qu'elle n'a pas peur, et qu'elle gardera bien le phare pendant son absence.

Marie monte au phare pour le mettre en ordre pour la nuit. Tout à coup elle aperçoit un bateau à voiles, qui va en dérive vers la côte, à bord se trouve ^{nt/} 2 hommes, qui n'ont pas l'air de savoir diriger un bateau.

Marie qui prend pitié des 2 hommes, fait de son

mieux pour les sauver. Cependant elle trouve suspect qu'ils sont partis au large dans un si petit bateau. Ses soupçons croissent quand elle voit que les hommes portent une grande caisse qu'ils cachent dans le hangar. Cette caisse est remplie de monnaie d'or et de billets de banque. Aussi elle a lu dans le journal que des voleurs d'une hardiesse extraordinaire ont pénétré pendant la nuit dans la Banque Nationale, où ils se sont emparés de 500,000 francs.

La police suppose que les cambrioleurs se sont enfuis à bord d'un bateau à voiles portant la marque " K. 52". Marie constate bientôt que c'est le bateau en question. Maintenant elle est sûre qu'elle abrite les brigands. Cependant les hommes ont deviné que Marie a constaté leur identité. Ils la suivent au phare et tournent la clef de la lampe de façon à en arrêter l'alimentation, de sorte que le feu s'éteindra bientôt. Puis ils forcent la jeune femme à les conduire dans le bateau du phare jusqu'au port le plus proche. Marie fait semblant de leur obéir, mais en réalité elle a l'intention de débarquer les 2 brigands dans un flot désert et de s'en aller elle-même en bateau pour appeler la police. Les voleurs découvrent pourtant son projet et la forcent à descendre à terre. Puis sans s'occuper d'elle ils s'en vont.

Cependant la nuit est tombée. C'est dans cette nuit que Georges doit passer la maison de ses parents à bord du " Hildegard". Mais la lampe du phare est éteinte. Le capitaine consulte Georges, s'étonnant de ne point voir le feu. Ils se demandent s'ils ont été entraînés par le courant. Le capitaine sachant le danger de la passe préfère attendre le jour. Hélas, c'est trop tard. Le navire s'est échoué et commence à sombrer. Afin que les habitants des îles voisines puissent venir à leur secours, les marins tirent des fusées de détresse.

Dans l'île, où demeure la mère du gardien du phare, on aperçoit la barque.

Le gardien du phare, à la tête de quelques pêcheurs vient à leur aide et sauve l'équipage.

Entretiens Marie s'est construite un radeau avec des épaves jetées sur la côte, Georges voit du "Hildegard" le radeau et se jetant à l'eau il sauve sa mère.

Craignant que la cargaison n'explode les gens du bord sautent à la mer, au moment qu'ils sont à portée du bateau du gardien du phare. L'équipage entier est sauvé. Quelques secondes après le vaisseau^a saute en l'air.

Maintenant il ne reste qu'à trouver les malfaiteurs. Il n'est pas difficile de les rejoindre, car ne sachant pas conduire un navire ils vont au gré du vent et des flots ..

Les brigands sont remis entre les mains de la police.
 -----Quelques jours après un représentant de la Banque Nationale vient chez le gardien du phare pour lui remettre un livret de caisse d'épargne sur lequel est inscrite la somme de 10,000 francs. C'était la récompense de la Banque au gardien du phare et à sa femme.

Dans l'île, on découvre la mère du gardien du phare, on aperçoit la barque.

Le gardien du phare, à la tête de quelques pêcheurs vient à leur aide et sauve l'équipage.

Entretemps Marie a été construite un refuge avec des épaves jetées sur la côte, Georges voit du "Mildgaard" le refuge et se jette à l'eau il sauve sa mère.

Craignant que la catastrophe n'explique les gens du bord sautent à la mer, au moment où ils sont à portée du bateau du gardien du phare. L'équipage entier est sauvé. Quelques heures après le vaisseau saute en l'air.

Maintenant il ne reste qu'à trouver les naufragés.

Il n'est pas difficile de les retrouver car ne sachant pas conduire un navire ils ont été tirés... Les brigands de la police... Quelques jours... Nationale vient chez le gardien pour lui remettre un livret de caisse d'épargne sur lequel est inscrite la somme de 10,000 francs. C'était la récompense de la bande au gardien du phare et à sa femme.

